

Διοικ. Πρωτοδ. Αθηνών: 9743/1981

Πηγή: Ε.Δ.Κ.Α. ΚΔ' 1982, σελ. 479

Αι προθεσμίες προς αναγγελίαν εργατικού ατυχήματος εις ΙΚΑ τυγχάνουν αποκλειστικά αναστέλλονται δε μόνον λόγω αποδεικνυομένης ανωτέρας βίας.

Πρόεδρος: κ. ΠΑΝ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Εισηγητής: κ. ΑΡ. ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

Δικηγόροι: κ. Κ. Πετρόπουλος, Βασ. Αθανασίου

Επειδή, η υπό κρίσιν προσφυγή, διώκουσα την ακύρωσιν της υπ' αριθμ. 294/1980 αποφάσεως της ΤΔΕ του Υποκ/τος ΙΚΑ Παγκρατίου (Αθηνών) ήτις επεκύρωσε την υπ' αριθμ. 1463/1980 απόφασιν του Διευθυντού του αυτού Υποκ/τος, δι ης εκρίθη εκπρόθεσμος η υπό της προσφευγούσης υποβληθείσα εις το ΙΚΑ δήλωσις του εκτός εργασίας επισυμβάντος αυτή ατυχήματος, αρμοδίως φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου προς συζήτησιν, ασκηθείσα δε νομοτύπως και εμπροθέσμως τύποις δεκτέ καθίσταται και εξεταστέα κατ' ουσίαν αποβαίνει.

Επειδή, αι διατάξεις του άρθρου 22 του Κανονισμού ασφαλιστικής αρμοδιότητος του ΙΚΑ ορίζουν ότι "1. Υποχρεούνται εις δήλωσιν παντός εκτός εργασίας επισυμβάντος ατυχήματος ο ησφαλισμένος και εν αδυναμία η θανάτω τούτου, οι εξ αυτού έλκοντες δικαίωμα, ως και ο τας πρώτας βοηθείας παρασχών ιατρός. 2. Η δήλωσις των εν παρ.1 του παρόντος άρθρου υποχρεων απευθύνεται εις το πλησιέστερον Υποκατάστημα του Ιδρύματος των Κοινωνικών Ασφαλίσεων εντός των αυτών προθεσμιών και υπό τους τύπους ως εν τω προηγουμένω άρθρω δια τα εν εργασία ατυχήματα ορίζεται". Εξ ετέρου αι διατάξεις του άρθρου 21 του αυτού Κανονισμού ορίζουν ότι "1... 2. Η αναγγελία του ατυχήματος δέον να γίνηται εντός 5 ημερών από του ατυχήματος... 3... 4. Η ΤΔΕ δύναται να δεχθή δηλώσεις γενομένας εκπροθέσμως οσάκις πείθεται ότι λόγοι εντελώς ανεξάρτητοι της θελήσεως των δηλούντων, παρημπόδισαν την έγκαιρον δήλωσιν. Εκ του λόγου όμως τούτου δεν παρατείνεται η προθεσμία πέρα του εξηκονθημέρου από του ατυχήματος, εκτός εάν πρόκειται περί ατυχημάτων, των συνεπεία ήτο ο θάνατος, οπότε η προθεσμία προς αναγγελίαν δια την απόκτησιν συντάξεως

δύναται να παρατείνηται μέχρι δύο ετών. Εν πάση περιπτώσει, δεν επιτρέπεται η αναδρομική χορήγησης συντάξεως πλέον του ενός έτους από της αναγγελίας. Ωσαύτως εάν πρόκειται περί ατυχημάτων των συνεπεία ήτο απόλυτος αναπηρία του ησφαλισμένου, η προθεσμία προς αναγγελίαν δια την απόκτησιν συντάξεως δύναται να παρατείνεται μέχρις ενός έτους από του ατυχήματος. 5....".

Επειδή, εκ των διατάξεων τούτων συνάγεται ότι, αι εν τω άρθρω 21 του ως άνω Κανονισμού προθεσμίας προς υποβολήν δηλώσεως περί του εργατικού ατυχήματος, αι οποίαι έχουν εφαρμογήν και επί των εκτός εργασίας ατυχημάτων, τυγχάνουν αποκλειστικά, των μετά την πάροδον υποβαλλομένων τοιούτων δηλώσεων ουσών απαραδέκτων (Σ.Τ.Ε. 3282/74, 298/1976). Βεβαίως, εν περιπτώσει ανωτέρας βίας, ήτις συντρέχει, οσάκις ο υποστάς το ατύχημα τελεί εν απολύτω αδυναμία επιμελείας των υποθέσεων του είτε αυτοπροσώπως είτε δια τρίτου προσώπου, μη δυνάμενος ούτος να προβή εις οιανδήποτε ενέργειαν έστω και δια πληρεξουσίου αναστέλλονται κατά γενικήν αρχήν του δικαίου, αι ως άνω αποκλειστικά προθεσμίας, τούτο όμως, υπό την προϋπόθεσιν, ότι ο επικαλούμενος την συνδρομήν της ανωτέρας βίας, θα αποδείξη τα πραγματικά περιστατικά τα συνιστώντα ταύτην.

Επειδή, εν προκειμένω εκ των στοιχείων του φακέλλου προκύπτουν κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου τα ακόλουθα: Η προσφεύγουσα, ησφαλισμένη εις το ΙΚΑ, υποστάσα ατύχημα εκτός εργασίας την 31^η Μαρτίου 1979, προέβη εις δήλωσιν τούτου, εις το ως άνω υποκατάστημα του ΙΚΑ, την 1^η Δεκεμβρίου 1979, ήτοι μετά την παρέλευσιν οκτώ (8) μηνών από της ημέρας καθ' ην έλαβε χώραν το ατύχημα". Ο Διευθυντής του ως άνω υποκαταστήματος δια της υπ' αριθμ. 1463/1980 αποφάσεως και επί τω λόγω, ότι η ένδικος δήλωσις υπεβλήθη μετά την πάροδον της υπό ρηθείσης διατάξεως τασσομένης αποκλειστικής πενθημέρου προθεσμίας, άνευ συνδρομής λόγου τινος δικαιολογούντος την υπέρβασιν ταύτης, απέρριψε την δήλωσιν ως εκπρόθεσμον, επί της ασκηθείσης δε αιτήσεως θεραπείας κατά της αποφάσεως του Διευθυντού, εξεδόθη η προσβαλλομένη απόφασις της ΤΔΕ, ήτις και επεκύρωσε ταύτην. Ήδη, δια της υπό κρίσιν προσφυγής, η προσφεύγουσα, επικαλουμένη λόγον ανωτέρας βίας συνιστάμενον, εις το ότι αύτη, συνεπεία του εκ του τροχαίου ατυχήματος σοβαρού τραυματισμού της ,

δεν ηδυνήθη να προβή εις εμπρόθεσμον δήλωσιν του ατυχήματος έστω και δι' άλλου προσώπου, λαμβανομένου υπ' όψιν του γεγονότος, ότι αύτη στερείται αμέσων συγγενών, διώκει την ακύρωσιν της προσβαλλομένης αποφάσεως της ΤΔΕ, αιτείται την αποδοχήν της ενδίκου δηλώσεώς της ως εμπροθέσμου, άμα δε , προσάγει και επικαλείται α) τα από 11.5.79 και 23.5.79 πιστοποιητικά του Γενικού Νοσοκομείου Αθηνών "Βασιλεύς Παύλος" εξ ων προκύπτει ότι η προσφεύγουσα ενοσηλεύθη κατά το χρονικόν διάστημα από 31.3.79 έως 20.4.79 λόγω εγκεφαλικής διασείσεως μετά θλαστικού τραύματος εις το τριχωτόν της κεφαλής και αποφράξεως της προσθίας εγκεφαλικής αρτηρίας συνεπεία κακώσεως, υπεβλήθη δε εις συντηρητικήν αγωγήν εις την Παθολογικήν κλινικήν του ως άνω Νοσοκομείου δια "νευρολογικήν συνδρομήν συνισταμένης κυρίως από συγχυτική κατάστασι, διαταραχάς προσανατολισμού εις τόπον και χρόνον και αίσθημα ζάλης με εμέτους...." και β) την από 23.8.1979 βεβαίωσιν του Υπουργείου Κοινωνικών Υπηρεσιών (Εθνικόν Ίδρυμα αποκαταστάσεως αναπήρων), ήτις αναφέρει, ότι η προσφεύγουσα κατά το χρονικόν διάστημα της εν αυτώ νοσηλείας της (9.7.79 - 23.8.79), υπεβλήθη εις φυσικοθεραπείαν πάσχουσα "από αριστερά ημιπάρεση και αδυναμία βαδίσσεως συνεπεία κρανιακής κακώσεως".

Επειδή, υπό τα δεδομένα ταύτα και ίδια ότι η εκ του τροχαίου ατυχήματος προκληθείσα εις την προσφεύγουσαν κρανιοεγκεφαλική κάκωσις, ως και αι εξ αυτής προελθούσαι σωματικά βλάβαι έσχον μεν σοβαράς συνεπειάς εις την σωματική ακεραιότητα και εν γένει υγείαν της προσφευγούσης, ουχί όμως μέχρι του σημείου να προκαλέσουν εις αυτήν απόλυτον αδυναμίαν επιμελεία των υποθέσεων της, παρακωλύουσαι ταύτην από οιανδήποτε ενέργειαν έστω και δια τρίτου προσώπου επί χρονικόν διάστημα οκτώ περίπου μηνών, εκ του οποίου διαστήματος μόνον δύο περίπου μήνας παρέμεινε νοσηλευομένη εις τα άνω θεραπευτήρια και συνεπώς δεν απεδείχθη εν προκειμένω η υπό της προσφευγούσης επικαλουμένη ανωτέρα βία, το Δικαστήριον κρίνει δέον ν' απορριφθεί η υπό κρίσιν προσφυγή ως αβάσιμος, μη επιδικαζομένης δικαστικής δαπάνης, ότε μη υποβληθέντος σχετικού αιτήματος υπό του νικήσαντος διαδίκου, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 82 Π.Δ. 341/1978 και 191 Κ.Πολ.Δ.